

et Tangu pää üsna agrasels läks. Hoopis arast astus ta wastase tuppa. Naene oli teda käsfinud, õige wali olla. Aga ole sa seda, kui süda sees on, nii pehme, nagu wõi suisel päikese paistel. Ometigi — katses pidi tehtama. Eks Trumta olnud ju teda waritsemas.

„Hm, hm! Kulla herra, meie olime juba eile õhtu teie ukse taga —“

„Oh, pai isand, ma olen kullunud ja nikkastasin jala ära! Walutab toledaste!“ Ah, uih, mis walus!“

„Ui, ui, armas herra! Jah, muidugi, see paneb hinge siini! Hm, wist teie kullusite, kui meie teerwiifet katti lõite? Rahju, lõik on puru! Mu naene arwab, küllap teie ikka seda rahju äratasute“ —

„Kuida? Mina? Ei, eladeski!“

„Oi, näe, ka see tena waase puru tükkideks maas! Mu naene soowib, et kui teie ehk nii häa oleksite, et, kui teie ehk uue —“

Aga sõhårdune äeri-wäeri ümber palawa pudru luuramine oli otse kohe Trumta loomu ja tahtmise wastu. Otsegu kallun lohises ta omas poollagunud tuhwlides sõjaplatšile ja wiskas kohe käreda küsimise pommina wastalise wastu:

„Kas maksate, ehk ei?“

Kas oli küll keegi inimene maailmas, mõistlik mees wõi nägus naene, noor ehk wana, kes emand Tang'i wihase näu, sõtendawa silma ja ähwardawalt

tõstetud käe oleks näinud, ilma et julgust oleks kantanud? Hr. Rahuleid'il ei olnud mitte julgust, wiha pärast wahutawa emasele Tang'ile wastu hakkata. Temalt wõttis imeline, tasane hirm wõimust.

„Noh, olen ma katti teinud, eks ma siis ikka maksan ka,“ ütles ta wenitawalt. „Aga mis see tühi siis maksab?“

„Mitte palju alla kümme rubla! Aga mis see siis on? Noh, eks waata imet!“

Nende sõnade juures kiskus ta hoobiga teise haige jalalt enese rätiku ära.

„Kust teie seda wõtsite? Kuda teie tohite mu asju wõtta?“

„Oh, pai madam andekstage! Ma olen omale haiget teinud ja panin kõõks kraani juures seda kaltsu haawa jahutuselks pääle.“

„Kraani juures? Asi lähed ikka kenamaks! Teie see siis olitegi, kes kraani lahti jätnud? Kõik kõõk ujub ja alt herra Mõlling saatis ülesse teatelema, tema laest sadada nagu pilwest ja nõuab 100 rubla rahju tasumist tema wigast saanud mööblite eest. Seda peate ka maksma!“

„Kallis aeg!“ oigas ehmatand hr. Rahuleid. Süda pööritas tal sees.

„Kas tahate maksta wõi ei?“